

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 28, 2016

Nummer 28, 2016

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:1473](#) 08-07-2016

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:2368](#) 21-06-2016

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:2364](#) 21-06-2016

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:4090](#) 26-05-2016

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:7185](#) 27-06-2016

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2016:4714](#) 08-06-2016

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2016:3647](#) 20-04-2016

RECHTSPRAAK

Gerechtelijke vaststelling van het vaderschap. Internationaal privaatrecht, nu de vermeende verwekker bij leven Amerikaans staatsburger was, de verzoeker (de vermeende zoon) eveneens en de moeder de Belgische nationaliteit heeft. Verzoek toegewezen op basis van Nederlands recht. Op basis van verwantschapsonderzoek en andere omstandigheden moet de vermeende verwekker gelden als de vader van verzoeker.

De Belgische moeder en de vermeende verwekker hebben tussen 1965 en 1970 een affectieve relatie gehad. Daaruit is verzoeker geboren. Verzoeker heeft de Amerikaanse nationaliteit. De vermeende verwekker is Amerikaan en is in 2013 overleden.

De rechtbank oordeelt dat de zaak voldoende aanknopingspunten heeft met de Nederlandse rechtssfeer en dat zij bevoegd is van het verzoek tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap kennis te nemen.

De rechtbank past artikel 10:97 BW toe. Het recht dat van toepassing is op een verzoek tot vaststelling van het vaderschap en de voorwaarden voor toepassing wordt bepaald door de gemeenschappelijke nationaliteit van de persoon die de vaststelling wenst en de moeder, of bij gebreke van gemeenschappelijke nationaliteit het recht van de gemeenschappelijke verblijfplaats van de moeder en de verzoeker of, indien ook dit ontbreekt, het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van het kind. Verzoeker en zijn moeder hebben geen gemeenschappelijke nationaliteit noch een gemeenschappelijke verblijfplaats. Verzoeker woont in de VS. Blijft over het recht van de gewone verblijfplaats van verzoeker, dat is de VS. Maar dat recht staat de vaststelling van het vaderschap na overlijden van de vader niet toe. Dat is hier aan de orde, nu de vader in 2013 is overleden.

De rechtbank oordeelt vervolgens dat het ontbreken van de mogelijkheid tot vaststelling van het vaderschap na overlijden van de vermeende vader in strijd is met de openbare orde, mede gezien in het licht van artikel 8 EVRM. De rechtbank oordeelt dat, gezien het vorenstaande en gelet op de betrokkenheid van de zaak met de Nederlandse rechtssfeer en het feit dat de

familierechtelijke betrekking tussen de man en de verzoeker niet op andere wijze kan worden vastgesteld, het verzoek op grond van de openbare orde beoordeeld dient te worden naar Nederlands recht.

Vervolgens is de rechtbank van oordeel dat het vaderschap vastgesteld kan worden op de grond dat de man de verwekker is. De rechtbank leidt deze conclusie af uit het volgende: de moeder heeft verklaard dat zij tijdens de geboorte van verzoeker niet gehuwd was met de intussen overleden man en dat verzoeker de zoon is van de man. Voorts is een afschrift van het testament van de man overgelegd, waarin in artikel 2.2. de verzoeker als zoon van de man wordt vermeld. Verder zijn de resultaten van een verwantschapsonderzoek overgelegd waaruit blijft dat de broer van de overleden man en verzoeker een identiek Y-profiel hebben en kunnen afstammen van dezelfde mannelijke lijn. Onder deze omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat de man met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid de verwekker is van verzoeker. De rechtbank wijst het verzoek tot vaststelling van het vaderschap toe.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 27-06-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:7185

Zaaknummer: C/09/487713 / FA RK 15-3265

RECHTSPRAAK

Pensioenverevening van in eigen beheer opgebouwd pensioen. De vrouw heeft in een bv pensioen opgebouwd. De aandelen van de bv staan op haar naam. Deze worden aan de man toegedeeld. De vrouw verzoekt afstorting van de gehele in de bv opgebouwde pensioenverplichting. De vrouw is geen vereveningsgerechtigde. De man heeft als grootaandeelhouder geen verplichting jegens de vrouw tot afstorting volgens de geldende jurisprudentie op dit punt.

De rechtbank heeft in de beschikking waarvan beroep geconcludeerd dat het door de vrouw gevraagde bedrag aan pensioenvoorziening van iets meer dan € 170.000 door de man moest worden afgestort op een door de vrouw aan te geven wijze. Dit bedrag was afkomstig uit B BV, een bv waarin het pensioen in eigen beheer van de vrouw werd opgebouwd. De aandelen in deze bv zijn aan de man toegedeeld.

De vrouw stelt in hoger beroep dat haar pensioenvoorziening een eindloonregeling betreft. Het af te storten bedrag van € 170.000 is onvoldoende om een dergelijke eindloonregeling per 31 december 2010 aan te kopen. Een bedrag van € 286.000 bruto is nodig. Zij verzoekt daarom te bepalen dat de man aan haar dient te betalen de commerciële waarde van de eindloonregeling per 31 december 2010.

Het hof overweegt dat het ervoor houdt dat tijdens de procedure bij de rechtbank overeenstemming bestond over de afstorting van ongeveer € 170.000. De vrouw heeft ter zitting van het hof aangevoerd dat, nu de aandelen in B BV worden overgedragen aan de man, zij recht en belang heeft bij afstorting van de contante waarde van haar pensioenaanspraak op B BV, waarmee zij kennelijk doelt op de jurisprudentie inzake de afstortingsverplichting van de vereveningsplichtige echtgenoot van door hem in zijn onderneming opgebouwd pensioen in eigen beheer. De vrouw is evenwel niet vereveningsgerechtigd jegens de man van door hem in B BV opgebouwd pensioen, zij is zelf jegens B BV de pensioengerechtigde. Dit brengt met zich dat aan deze jurisprudentie in het geheel geen afstortingsverplichting van de man jegens de vrouw kan worden ontleend, laat staan van een hoger bedrag als thans verzocht. De verplichting tot afstorting vindt uitsluitend haar grond in de daarover tussen partijen

bestaande afspraak. Zonder instemming van de man – die ontbreekt – staat het het hof derhalve niet vrij te bepalen dat een hoger bedrag dient te worden afgestort dan het overeengekomen bedrag van ongeveer € 170.000. Het hof wijst het verzoek in hoger beroep van de vrouw af.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 21-06-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:2364

Zaaknummer: 200.178.087/01

RECHTSPRAAK

Ontkenning vaderschap. Vader verzoekt medewerking van de moeder aan DNA-onderzoek. Rechtbank en hof wijzen het verzoek af, omdat de door de vader gestelde feiten en omstandigheden onvoldoende houvast bieden voor de door de man bepleite gevolgtrekking dat hij vermoedelijk niet de biologische vader is van de minderjarige.

De man verzoekt in hoger beroep de vrouw te veroordelen tot medewerking aan een DNA-onderzoek, zodat kan worden vastgesteld of de man al dan niet de biologische vader is van het kind. De man beroept zich erop dat artikel 1:200 BW beoogt de betrokken belangen van zowel het kind als de ontkenner van het vaderschap te waarborgen. Hij heeft er recht op om te weten of hij de biologische vader van het kind is. De door hem aangedragen feiten en omstandigheden geven zoveel grond voor de bij hem levende twijfel dat zijn verzoek een DNA-onderzoek te verrichten in ieder geval dient te worden toegewezen.

Het hof overweegt als volgt. Een vader kan ingevolge artikel 1:200 BW zijn juridisch vaderschap ontkennen op de grond dat hij niet de biologische vader is van het kind binnen een jaar nadat hij bekend is geworden met het feit dat hij vermoedelijk niet de biologische vader is van het kind. De man heeft in 2013 een burn-out gehad. Tijdens zijn herstel heeft hij nagedacht over zijn band met de minderjarige en heeft hij daarover gesproken met vrienden en bekenden. Naar aanleiding daarvan is bij hem het vermoeden ontstaan dat hij niet de biologische vader is van het kind. De man stelt daartoe een aantal feiten en omstandigheden. Het hof beoordeelt die feiten en omstandigheden als volgt. Uit een overgelegde verklaring van dr. Schats, hoofd voortplantingsgeneeskunde aan de VU, van 2015 valt niet af te leiden dat ten tijde van de verwekking van de minderjarige in 1999 of daaraan voorafgaand sprake is geweest van een ontsteking van een zaadbal bij de man en, zo die ontsteking er op dat tijdstip al was geweest, dat de kwaliteit van het zaad van de man zodanig was dat de minderjarige niet door de man verwekt kan zijn. De verklaringen van enkele op het gebied van voortplanting ondeskundige vrienden en bekenden van de man zijn van algemene aard en kunnen evenmin redelijkerwijs daaraan bijdragen, terwijl deze gegevens niet opwegen tegen de – nimmer gewijzigde en eerder in twijfel getrokken – verklaring van de vrouw dat de minderjarige door de man is verwekt. De man heeft dan ook niet voldaan aan de op hem in dit verband rustende

stelplicht zodat ook het hof het verzoek van de man tot het verrichten van DNA-onderzoek zal afwijzen. Het hof komt dan niet toe aan de beoordeling van de vraag of de man zijn verzoek tijdig op de voet van artikel 1:205 lid 5 BW bij de rechtbank heeft ingediend, of er in dat verband plaats is voor een belangenafweging en in hoeverre de rechtbank op juiste wijze de belangen in deze zaak heeft afgewogen. Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 21-06-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:2368

Zaaknummer: 200.184.452/01

RECHTSPRAAK

Nihilstelling kinderalimentatie vooruitlopend op deelname aan het traject van vrijwillige schuldhulpverlening.

Partijen zijn in 2011 gescheiden. Zij hebben drie kinderen. Een kind woont bij de man, de andere twee bij de vrouw. De man moet voor de twee kinderen bij de vrouw kinderalimentatie voldoen van bijna € 150 per kind per maand.

De man verzoekt nihilstelling van de kinderalimentatie. Hij heeft een hoge schuldenlast van € 151.051. Hij kan slechts door middel van een schuldhulpverleningstraject – hetzij vrijwillig, hetzij wettelijk – uit deze financiële situatie komen. Om deel te kunnen nemen aan dit traject en indien nodig voor de wettelijke schuldhulpverlening in aanmerking te komen, is het nodig dat hij een verzoek tot nihilstelling van de kinderbijdrage doet. Sinds 2012 ontvangt de man € 60 aan leefgeld. Zijn financiële zaken worden verder geregeld.

De rechtbank overweegt dat de man thans minder financiële middelen tot zijn beschikking heeft dan ten tijde van het vaststellen van de kinderbijdrage in 2011. Er is dus een wijziging van omstandigheden. De situatie van de man komt overeen met die bij deelname aan een traject van vrijwillige schuldhulpverlening. De rechtbank gaat ervan uit dat de man daartoe binnen afzienbare tijd zal worden toegelaten en dat hij daaraan zijn medewerking zal verlenen. In dat geval zal de man geen financiële ruimte overhouden om een kinderbijdrage aan de vrouw te betalen. De rechtbank stelt de kinderbijdrage met ingang van de gevraagde datum op nihil en de tot op die datum verschuldigde bijdrage op hetgeen door de man is betaald of op hem is verhaald.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 08-06-2016

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2016:4714

Zaaknummer: C/15/233366 / FA RK 15-6180

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie; behoefte onduidelijk; nihilstelling en terugbetalingsverplichting.

De man heeft het hof in hoger beroep verzocht om de partneralimentatie per 1 januari 2015 vast te stellen op nihil. Hij stelt zowel de hoogte van de behoefte van de vrouw als de behoefte van de vrouw ter discussie. Hij is van mening dat de behoefte van de vrouw niet langer gelijkgesteld kan worden met de huwelijksgelateerde behoefte, aangezien zij thans aanzienlijk minder lasten heeft. Daarnaast beschikt de vrouw over een aanmerkelijk vermogen. Hij stelt zich op het standpunt dat nu de vrouw geen inzage heeft gegeven in haar werkelijke behoefte, ervan dient te worden uitgegaan dat de vrouw geen (aanvullende) behoefte meer heeft aan een bijdrage van de man in de kosten van haar levensonderhoud. De vrouw heeft verweer gevoerd.

Het hof overweegt dat de vrouw in haar verweerschrift, doch ook bij navraag door het hof ter zitting, niet (concreet) heeft gesteld hoe hoog haar behoefte thans is, terwijl zij hiertoe – gelet op de stellingen van de man – wel was gehouden. Door ter zitting slechts te verwijzen naar de destijds door de rechtbank vastgestelde behoefte van 60% van het gezamenlijk gezinsinkomen van partijen ten tijde van het einde van het huwelijk, miskent de vrouw dat zij haar welstandgerelateerde behoefte dient te stellen en bij betwisting te onderbouwen. Het nalaten hiervan dient naar het oordeel van het hof voor rekening en risico van de vrouw te komen. Dit brengt met zich dat het hof de door de man aan de vrouw te betalen bijdrage in de kosten van haar levensonderhoud met ingang van 1 januari 2015 op nihil heeft gesteld.

Indien de man met ingang van 1 januari 2015 aan zijn verplichting tot betaling van partneralimentatie heeft voldaan, is voor de vrouw een terugbetalingsverplichting ontstaan. Het hof dient aan de hand van hetgeen ten processe is gebleken te beoordelen in hoeverre deze terugbetalingsverplichting in redelijkheid kan worden aanvaard. Gelet op het zogeheten box 3-vermogen van de vrouw, dat op 31 december 2015 € 111.696 bedroeg, is het hof van oordeel dat in dit geval van de vrouw in redelijkheid kan worden verlangd dat zij hetgeen de man onverschuldigd heeft voldaan aan hem terugbetaalt. Het hof heeft geen aanleiding gezien om van een latere ingangsdatum uit te gaan.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 26-05-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:4090

Zaaknummer: 200.179.515

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek tot ontkenning vaderschap; instemming met een daad die de verwekking van het kind tot gevolg kan hebben gehad door de vrouw in seksclubs te laten werken. Vergelijk HR 7 februari 2003, ECLI:NL:HR:2003:Afo444.

De man heeft bij de rechtbank een verzoek tot ontkenning vaderschap ingediend. De vrouw, de bijzondere curator en de officier van justitie hebben tot afwijzing van het verzoek van de man gepleit.

De rechtbank overweegt dat op grond van artikel 1:199 sub a BW de vader van een kind de man is die op het tijdstip van de geboorte van het kind met de vrouw, uit wie het kind is geboren, is gehuwd. De man is dus de juridische vader van het kind. De ontkenning van het kind kan op de grond dat de man niet de biologische vader van het kind is. Het vaderschap kan echter niet door de man worden ontkend indien de man heeft ingestemd met een daad die de verwekking van het kind tot gevolg kan hebben gehad.

Niet in geschil is dat de man niet de biologische vader van het kind is. Vanwege de vasectomie kan de man niet vruchtbaar zijn. Gebleken is dat de vrouw werkzaam is geweest in de prostitutie en dat de man daarvan wist. De vrouw werd door de man naar seksclubs gebracht en hij haalde haar daar ook weer op. Naar afspraken bij de GGD voor controle op seksueel overdraagbare ziektes en infectieziektes vergezelde de man de vrouw eveneens. Niet in discussie is dat met het werken in de prostitutie niet wordt beoogd vrouwen te laten bevruchten en vervolgens te laten baren. Het gaat er echter niet om of de man met de bevruchting heeft ingestemd. Het gaat erom dat hij heeft ingestemd met een daad die de verwekking tot gevolg kan hebben. Dat betekent dat instemming met geslachtsgemeenschap in het conceptietijdvak voldoende is. Door het werken van de vrouw in een seksclub en daarmee het seksueel verkeer met andere mannen te accepteren, heeft de man het risico aanvaard dat de vrouw als gevolg daarvan zwanger raakte. Bovendien heeft de man met zijn gedragingen de schijn gewekt dat de vrouw met medeweten en instemming van de man een zwangerschap heeft bewerkstelligd.

De conclusie van de rechtbank is dat de man heeft ingestemd met een daad die de verwekking

tot gevolg kan hebben gehad. Er bestaat een causaal verband tussen de instemming van de man met het werk van de vrouw in een seksclub en de verwekking, in die zin dat de verwekking van een kind met een voldoende graad van waarschijnlijkheid te voorzien was als mogelijk gevolg van dat werk. De rechtbank heeft daarom het verzoek van de man afgewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 20-04-2016

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2016:3647

Zaaknummer: 290059

RECHTSPRAAK

Gelet op de stelling van de vrouw dat de schuld in rekening-courant is ontstaan als keerzijde van in de vennootschap opgepot inkomen in de vorm van niet-uitgekeerde uitkeerbare winst, moet de verrekening van de schuld in rekening-courant worden gezien in samenhang met de aldus ontstane waarde van de vennootschap.

Partijen zijn op huwelijkse voorwaarden gehuwd, kort gezegd inhoudende uitsluiting van elke gemeenschap van goederen, een regeling voor de kosten van de huishouding en jaarlijkse verrekening van overgespaard inkomen.

De man is dga van BV A. Hij heeft een schuld in rekening-courant aan BV A.

In haar echtscheidingsverzoek heeft de vrouw verzocht te bepalen dat het te verrekenen vermogen tussen partijen bij helfte wordt verdeeld. De vrouw heeft zich daarbij op het standpunt gesteld dat de waarde van BV A dient te worden verrekend en dat de rekening-courantschuld aan de man moet worden toegedeeld.

De rechtbank heeft overwogen dat de man bewijs dient te leveren van zijn stelling dat de schuld aan BV A vrijwel volledig is veroorzaakt door privé-uitgaven (deels ook van de vrouw). Zij heeft iedere beslissing daarover aangehouden. In het dictum van haar beschikking van 1 mei 2013 heeft de rechtbank voorts bepaald dat BV A aan de man wordt toegedeeld.

Het hof overwoog het volgende in de tussenbeschikking. De vrouw stelt dat de vraag of de rekening-courantschuld is ontstaan door ofwel de man ofwel de vrouw niet ter zake doet, zodat de rechtbank de bewijsopdracht ten onrechte heeft verstrekt. De vrouw stelt daartoe dat de winsten jaarlijks zijn toegevoegd aan het eigen vermogen van de onderneming en dat vervolgens via de rekening-courant opnames zijn gedaan als voorschot op de uit te keren winsten. Daaruit kan naar de mening van de vrouw worden afgeleid dat de winstreserves inmiddels aan de man zijn uitgekeerd. Door wie van partijen met welk doel het geld is gespendeerd, is daarbij onbelangrijk.

Het hof stelt bij de beoordeling van deze grief voorop dat de schuld die de man aan zijn

onderneming heeft, niet valt in enige tussen partijen bestaande gemeenschap, zodat van toedeling van deze schuld aan de man alleen al om die reden geen sprake kan zijn. De man is in privé een schuld aangegaan bij zijn onderneming, waarvoor in beginsel alleen hij aansprakelijk is. De man heeft evenwel onderbouwd gesteld dat een aanzienlijk gedeelte van de opnames die in rekening-courant zijn gedaan, is aangewend ter voldoening van de kosten van de huishouding. Dit kan ook worden afgeleid uit de door de man overgelegde brief van het administratiekantoor waarin de boekhouder opmerkt dat in de afgelopen jaren nagenoeg de volledige winst na belasting in rekening-courant werd opgenomen ter dekking van privé-uitgaven.

Artikel 5 van de huwelijkse voorwaarden van partijen bepaalt dat de kosten van de gemeenschappelijke huishouding worden voldaan uit de netto-inkomens van partijen naar evenredigheid daarvan, en dat voor zover deze inkomens ontoereikend zijn, de kosten worden voldaan uit ieders netto-vermogen naar evenredigheid daarvan.

De opnames uit rekening-courant kunnen niet als netto-inkomen van de man worden gekwalificeerd ten laste waarvan de kosten van de huishouding gebracht kunnen worden. Die opnames betreffen immers geen dividenduitkeringen. Voor zover een schuld is aangegaan ter dekking van de kosten van de huishouding omdat de netto-inkomens en netto-vermogens van partijen ontoereikend zijn geweest om deze kosten te kunnen voldoen, dient deze schuld tussen partijen te worden verrekend.

Van belang is derhalve in hoeverre de opnames in rekening-courant zijn aangewend ter dekking van huishoudelijke kosten die niet hadden kunnen worden voldaan uit de netto-inkomens dan wel de netto-vermogens van partijen. Door wie van partijen deze kosten zijn gemaakt, is daarbij niet relevant; partijen dienen immers op grond van hun huwelijkse voorwaarden de gehele kosten van de gemeenschappelijke huishouding naar evenredigheid van hun inkomens dan wel vermogens te dragen.

Voor zover de vrouw met haar grief heeft betoogd dat inzake de door de rechtbank gegeven bewijsopdracht niet ter zake doet of de schuld in rekening-courant (vrijwel volledig) is ontstaan door privé-uitgaven, faalt hij. Voor zover de vrouw heeft betoogd dat niet relevant is of de schuld in rekening-courant is ontstaan door uitgaven van de man, dan wel van de vrouw, slaagt hij. Of dit de vrouw ook kan baten, zal blijken uit de verdere beoordeling van het geschil.

Bij eindbeschikking heeft het hof de beschikking van de rechtbank vernietigd voor zover de rechtbank daarin beslist heeft over de bewijsopdracht ten aanzien van de rekening-courantschuld. Het heeft de zaak op dit punt teruggewezen naar de rechtbank teneinde deze

verder te behandelen en te beslissen met inachtneming van hetgeen het hof heeft overwogen in zijn tussenbeschikking. Ten aanzien van de toedeling van BV A heeft het hof overwogen dat het de beschikking zou vernietigen voor zover de rechtbank daarin heeft afgewezen hetgeen met betrekking tot deze toedeling is verzocht. In het dictum heeft het hof verstaan dat de vennootschap in eigendom toebehoort aan de man en niet in een tussen partijen bestaande eenvoudige gemeenschap valt.

In cassatie wordt geklaagd dat het hof ten onrechte is voorbijgegaan aan de stelling van de vrouw dat de schuld in rekening-courant moet worden gezien in samenhang met het vermogen van de vennootschap en dat het ten onrechte heeft nagelaten op het verzoek van de vrouw ter zake te beslissen. Het vermogen in de vennootschap is volgens de vrouw ontstaan doordat uitkeerbare winst is opgepot en niet als inkomen tot uitkering is gekomen, maar is opgenomen als lening in rekening-courant. Als de schuld in rekening-courant wordt gedeeld, moet daarom ook de waarde van de vennootschap in de verdeling worden betrokken, zo heeft de vrouw aangevoerd.

Deze klacht mist feitelijke grondslag. Het hof heeft in zijn eindbeschikking over de vennootschap uitsluitend bepaald dat deze eigendom is van de man en niet in een tussen partijen bestaande gemeenschap valt. Daarover waren partijen het eens. Ten aanzien van de verrekening van de schuld in rekening-courant heeft het hof de beschikking van de rechtbank van 1 mei 2013 vernietigd en de zaak naar de rechtbank teruggewezen. Deze beslissing moet aldus worden begrepen, dat zij mede betrekking heeft op de stelling van de vrouw dat de schuld in rekening-courant in wezen is ontstaan als keerzijde van in de vennootschap opgepot inkomen in de vorm van niet-uitgekeerde uitkeerbare winst, en dat daarom de verrekening van de schuld in rekening-courant moet worden gezien in samenhang met de aldus ontstane waarde van de vennootschap. De rechtbank zal hierover dus nog een oordeel moeten geven.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-07-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:1473

Zaaknummer: 15/03856